

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **B., s.r.o. v likvidácii, Z.**, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová č. 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 34219/2005-1410 zo dňa 24.04.2007 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/207/2007-42 zo dňa 30.01.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/207/2007-42 zo dňa 30.01.2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného Colným riaditeľstvom Slovenskej republiky pod č. 34219/2005-1410 zo dňa 24.04.2007, ktorým potvrdil rozhodnutie colného úradu

v Banskej Bystrici zn. 16506/2005-5131 zo dňa 12.08.2005 a zamietol odvolanie žalobcu. *Prvostupňový colný orgán v napadnutom rozhodnutí* zo dňa 12.08.2005 podľa § 216 ods. 2 zák.č. 180/1996 Z.z. colného zákona, účinného v čase zloženia colnej zábezpeky a následného domáhania sa jej vrátenia, o vrátení sumy 891 294,90 Sk žalobcovi uplatnenej ako úrok z omeškania z finančných prostriedkov zložených ako colná zábezpeka na účte colného úradu, rozhodol tak, že *úrok z omeškania nepriznal*.

Krajský súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že colná zábezpeka nie je verejnou dávkou, ktorú by štátny orgán vyberal za tovar pri prekročení štátnej hranice. Vzhľadom k tomu, že colnú zábezpeku nemožno zaradiť do sumy cla, nemožno ani požadovať z colnej zábezpeky úrok z omeškania.

Pokiaľ žalobca v žalobe žiadal, aby konajúci súd preskúmal rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky aj z dôvodu, že žalobca sa domnieva, že právny vzťah žalobcu a žalovaného v prípade vrátenia colnej zábezpeky sa neriadi verejným právom (zákonom č. 180/1996 Z.z.), ale súkromným právom (Občianskym zákonníkom) z dôvodov, že v slovenskom právnom poriadku je prípustné aj uplatnenie právnej analógie, a to analógie legis a analógie iuris, a že by bolo potrebné zvážiť, či práve použitím právnej analógie, by nebolo možné odvodiť skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným ohľadom vrátenia colnej zábezpeky a zaplatenia úrokov z omeškania je občianskoprávnej povahy a nie vzťahom verejnoprávnym, k tomu krajský súd uviedol: „*Možnosť analógie legis právne upravuje aj § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Občiansko-právne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto, ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.“ Pri analógii práva (analógia iuris) – v prípade, keď sa pri riešení určitého prípadu nenájde ani podobná právna norma, postupuje orgán aplikácie práva podľa právneho poriadku ako celku, podľa všeobecných princípov, ktoré platia pre celý systém platného práva, prípadne podľa princípov daného alebo príbuzného odvetvia práva. Prihliada pritom na zmysel, či účel zákona (ratio legis). Vo verejnom práve je možnosť použitia analógie ojedinelá. Vyskytuje sa len tam, kde ju právo výslovne predpokladá. Analógia je vylúčená v odvetví správneho a finančného práva. Vzhľadom k uvedenému záveru nie je preto možné použiť pri vrátení colnej zábezpeky predpis súkromno-právnej povahy, ktorým je Občiansky zákonník, a to konkrétne § 151a a nasl. upravujúce záložné právo.*“

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností dospel po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného k záveru, že na strane žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, ktoré by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia a preto krajský súd žalobu žalobcu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu sa včas odvolal žalobca uvádzajúc, že nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, pretože súd sa vo svojom odôvodnení rozsudku zaoberal len výkladom definície pojmu clo a colná zábezpeka. S výkladom týchto dvoch pojmov krajského súdu v zásade nemožno nesúhlasiť, keďže je nepochybné a nesporné, že clo je verejnou dávkou vyberanou štátnymi orgánmi a colná zábezpeka je majetková hodnota slúžiaca na zabezpečenie plnenia. Uvedená definícia pojmov, resp. jej právny výklad krajského súdu je však v danom prípade nepodstatný, resp. nemajúci súvislosť s prípadom uplatnenia úrokov z omeškania z colnej zábezpeky.

Krajský súd sa mal podľa názoru žalobcu vysporiadať s definíciou pojmu colný dlh, ktorý je uvedený v § 2 písm. h/ colného zákona č. 180/1996 Z.z., podľa ktorej sa colným dlhom rozumie povinnosť osoby zaplatiť príslušné dovozné clo, dane a iné platby pri dovoze alebo v súvislosti s dovozom tovaru (colný dlh pri dovoze) alebo príslušné vývozné clo (colný dlh pri vývoze). Pri tejto definícii je potrebné zaoberať sa právnym výkladom tej časti definície, ktorá hovorí o tom, že colným dlhom je aj iná platba pri dovoze alebo v súvislosti s dovozom. Je teda potrebné zaoberať sa tým, čo mal zákonodarca na mysli inými platbami. Ako žalobca uviedol v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, má za to, že vtedy platný colný zákon ani žiadny iný všeobecne-záväzný právny predpis presne nedefinoval, čo sa rozumie inými platbami pri dovoze alebo v súvislosti s dovozom, a preto nemôže správny orgán ani súd vykladať tieto pojmy len striktne na tie platby, ktoré majú charakter platby nevratnej, vyberanej vo forme cla, daní alebo dovoznej prirážky. Naopak, odvolateľ zastáva názor, že pri výklade tohto pojmu je potrebné vychádzať z čo najširšieho významu týchto slov, a pod pojem iná platba vyberaná v súvislosti s dovozom tovaru je potrebné vnímať aj akékoľvek finančné platby, ktoré vyžaduje zaplatiť colný orgán pri dovoze tovaru, aby tovar mohol byť prepustený do niektorého z colných režimov. V tejto súvislosti potom nie je rozhodujúce, či sa jedná o platbu nenávratnú, zaplatenú v podobe cla alebo daní, alebo o platbu návratnú, majúcu len zabezpečovací charakter, ako je napríklad aj colná zábezpeka.

Colná zábezpeka je podľa žalobcovho názoru inou platbou v súvislosti s dovozom, pretože v prípade jej nezaplatenia na účet colného úradu, by colný úrad neprepustil dovážaný tovar do režimu aktívneho zušľacht'ovacieho styku v zmysle § 122 vtedy platného zákona č. 180/1996 Z.z., ktorý žalobca využíval na prepracovanie tovaru a jeho následný spätný vývoz.

Colnú zábezpeku vyžadoval zaplatiť colný úrad v zmysle § 212 a nasl. zák.č. 180/1996 Z.z., a keďže jej zaplatenie, i keď dočasné, bolo nevyhnutnou podmienkou prepustenia (dovezenia) tovaru do režimu aktívneho zušľacht'ovacieho styku, má za to, že sa jednoznačne jedná o inú platbu vyberanú colnými orgánmi v súvislosti s dovozom tovaru. Na základe týchto skutočností má za to, že zaplatenie colnej zábezpeky, ako aj jej vrátenie colným úradom naspäť colnému deklarantovi je v zmysle § 2 písm. h/ zák.č. 180/1996 Z.z. colným dlhom, pričom v spojení s definíciou pojmu suma cla, uvedenou v § 220 ods. 1 zák.č. 180/1996 Z.z., je v prípade omeškania s vrátením tejto sumy colný orgán povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške uvedenej v § 239 ods. 3 zák.č. 180/1196 Z.z.

Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že nepriamo možno vyvodit' záver o tom, že platba colnej zábezpeky je colným dlhom (§ 2 písm. h/) alebo sumou cla (§ 220 ods. 1) aj z ustanovenia § 216, ods. 2 zák.č. 180/1996 Z.z., kde je definované, na aký účel sa colná zábezpeka použije.

Žalobca má za to, že § 2 písm. h/ zák.č. 180/1996 Z.z. v časti hovoriacej o tom, že colným dlhom je aj iná platba pri dovoze alebo v súvislosti s dovozom tovaru, pripúšťa dvojité výklad, t.j. aj výklad prikláňajúci sa k názoru, že takými platbami sú len verejné dávky, vyberané colnými orgánmi, ktoré tvoria príjem štátneho rozpočtu, aj taký výklad, ktorý zastáva, že inými platbami je potrebné rozumieť akékoľvek platby súvisiace s dovozom, t.j. aj platby zabezpečovacie, vyžadované colnými orgánmi pri dovoze akou je napríklad colná zábezpeka. Je ustálenou praxou súdov, že v prípade dvojitého výkladu zákona je potrebné dať pri jeho aplikácii prednosť tomu, ktorý je vo svojej interpretácii, čo najviac v súlade s ústavným poriadkom a právami, resp. oprávnenými záujmami jednotlivca. Jedná sa o tzv. zásadu ústavne konformného výkladu zo strany všeobecných súdov, čo znamená, že je povinnosťou všeobecných súdov v situácii, keď právny predpis dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne konformný a jeden ústavne nekonformný) vykladať právny predpis spôsobom ústavne konformným.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolateľ navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/207/2007 zo dňa 30.01.2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný uvádzajúc, že skutočnosť, že colná zábezpeka nie je colným dlhom a že ide o dva samostatné právne inštitúty potvrdzuje aj žalobcom uvádzaný § 216 zák.č. 180/1996 Z.z. napriek tomu, že žalobca považuje § 216 ods. 2 zák.č. 180/1996 Z.z. za dôkaz svojich tvrdení, podľa ktorých je platba colnej zábezpeky colným dlhom v zmysle § 2 písm. h/ zák.č. 180/1996 Z.z., z citovaného ustanovenia žiadna takáto skutočnosť nevyplýva. Interpretácia § 216 ods. 2 zák.č. 180/1996 Z.z. žalobcom nezodpovedá obsahu tohto ustanovenia, a to ani pri jeho posúdení v kontexte ostatných ustanovení celého zákona č. 180/1996 Z.z.

Odlíšenie inštitútu colnej zábezpeky od colného dlhu vyplýva aj z § 216 ods. 1 písm. a/ zák.č. 180/1996 Z.z., podľa ktorého je možné colný dlh zabezpečiť zložením hotovosti na účet colných orgánov (ďalej len „colná zábezpeka“). To že žalobca mylne spája dva odlišné pojmy (colný dlh a colnú zábezpeku) je zrejmé aj z toho, že kým pri prepúšťaní tovaru do navrhovaného colného režimu sa určuje a vymeriava colný dlh, ktorý pozostáva z cla, daní a a iných platieb, ktorým tovar pri dovoze podlieha, tak inštitút colnej zábezpeky sa používa výlučne na zabezpečenie tohto colného dlhu (má teda zabezpečovací charakter), pre prípad, že by tento vznikol a nebol riadne a včas uhradený. Uvedené je zrejmé z § 212 ods. 2 zák.č. 180/1996 Z.z., podľa ktorého colný orgán môže požadovať na jeden colný dlh len jeden druh zabezpečenia.

V prospech odlíšenia inštitútu colnej zábezpeky od inštitútu colného dlhu svedčí vyššie analyzované ustanovenie § 216 ods. 2 prvá veta zák.č. 180/196 Z.z., podľa ktorého colná zábezpeka sa použije na úhradu cla, daní a iných platieb vyberaných pri dovoze, skladného, pokuty uloženej podľa tohto zákona a a nákladov konania, ak nie je colný dlh v lehotách určených týmto zákonom dobrovoľne splnený alebo ak s jej použitím na úhradu cla, daní a iných platieb pred uplynutím týchto lehôt, deklarant vysloví súhlas. Odlíšenie colného dlhu od colnej zábezpeky v zmysle § 216 ods. 1 písm. a/ zák.č. 180/1996 Z.z. podporuje § 216 ods. 2 zák.č. 180/1996 Z.z. aj tým, že sa v ňom uvádza použitie colnej zábezpeky (okrem úhrady cla, daní a iných platieb vyberaných pri dovoze) aj na úhradu skladného, pokuty a nákladov, čo sú úplne samostatné právne inštitúty odlíšené od colného

dlhu. Napríklad pokuty alebo náklady konania nie sú v žiadnom prípade dovoznou platbou, rozhoduje sa o nich v samostatnom správnom konaní podľa iných hmotnoprávných ustanovení ako v prípade colného dlhu a majú osobitný právny režim, vrátane samostatného plynutia lehôt.

Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti trvá na svojich doterajších vyjadreniach týkajúcich sa prejednávanej veci a ako žalovaný sa stotožňuje s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici vyjadreným v prvostupňovom rozsudku sp.zn. 23S 207/2007-42 zo dňa 30.01.2008. Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 23S 207/2007-42 zo dňa 30.01.2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) prejednal vec podľa § 250ja ods. 2 veta druhá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP.

Základom pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o odvolaní proti rozsudku krajského súdu je vyriešiť otázku, *či v tomto prípade vznikla colným orgánom povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania titulom zloženej colnej zábezpeky žalobcom v D. B., a.s., vo výške 16 182 963,-- Sk na zabezpečenie colného dlhu na tovar v režime dočasného použitia, keď si žalobca vyčíslil úrok z omeškania vo výške 891 294,90 Sk.*

Colný úrad v Banskej Bystrici mal vedený účet č. 1103600185/8010 v D. B., a.s. Na uvedený depozitný účet zložil žalobca colnú zábezpeku vo výške 16 182 963,-- Sk na zabezpečenie colného dlhu na tovar v režime dočasného použitia. Neskôr bolo zabezpečenie colného dlhu zmenené a to poskytnutím záruky ručiteľom, keď ručenie za spoločnosť B., s.r.o., prevzala záručnou listinou č. 602.648 zo dňa 30.06.2000 (neskôr nahradená záručnou listinou č. 602.648 zo dňa 17.07.2000) T., a.s., Bratislava. Žalobca požiadal o vrátenie finančných prostriedkov vo výške 16 182 963,-- Sk, pričom jeho žiadosť bola colným úradom akceptovaná a zaevidovaná dňa 14.07.2000 pod č. 3800/2000. Zložená zábezpeka bola na účte v D. B., a.s., pričom na D. B., a.s., bola dňom 01.07.2000 zavedená N. B. S. nútená

správa a následne bol na D. B., a.s., vyhlásený konkurz dňa 22.08.2000. Z tohto dôvodu nebolo možné realizovať platobný a zúčtovací styk a teda ani vrátiť zložené finančné prostriedky. Uvedené prostriedky boli preto použité na úhradu neskôr vzniknutých colných dlhov. Keďže úhrada colných dlhov zo zloženej zábezpeky bola realizovaná postupne, vyčíslila spoločnosť B., s.r.o., za neoprávnené zdržiavanie finančných prostriedkov na účte colného úradu úroky z omeškania 891 294,90 Sk.

Colný úrad v Banskej Bystrici ako prvostupňový správny orgán vydal dňa 12.08.2005 pod. č. 16506/2005-5131 rozhodnutie, ktorým nepriznal vrátenie požadovanej sumy žalobcovi vo výške 891 294,90 Sk. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobca odvolal. O odvolaní rozhodol žalovaný dňa 24.04.2007, pričom potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol s tým, že zloženie colnej zábezpeky predstavuje jeden zo spôsobov zabezpečenia colného dlhu, ktorý nemožno považovať za platbu majúcu rovnocenné postavenie ako clo alebo daň. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že na úroky z omeškania z neoprávnene zdržiavanej colnej zábezpeky sa vzťahuje § 239 ods. 1 colného zákona, pretože toto ustanovenie sa týka rozhodnutia o vrátení alebo nevrátení sumy cla a nie colnej zábezpeky.

Úlohou odvolacieho súdu bolo teda posúdiť, či výklad ustanovenia § 2 písm. h/ zák.č. 180/1996 Z.z. v časti hovoriacej o tom, že colným dlhom je aj iná platba, pri dovoze, alebo v súvislosti s dovozom tovaru, pripúšťa taký výklad, že inými platbami je potrebné rozumieť akékoľvek platby súvisiace s dovozom, t.j. aj platby zabezpečovacie, vyžadované colnými orgánmi pri dovoze, ako je napríklad colná zábezpeka.

Podľa § 2 písm. h/ zák.č. 180/1996 Z.z. v znení účinnom ku dňu 31.07.2000, na účely tohto zákona sa rozumie colným dlhom povinnosť osoby zaplatiť príslušné dovozné clo, dane a iné platby pri dovoze alebo v súvislosti s dovozom tovaru (colný dlh pri dovoze) alebo príslušné vývozné clo (colný dlh pri vývoze).

Podľa § 216 ods. 1 písm. a/, b/ zák.č. 180/1996 Z.z. colný dlh je možné zabezpečiť zložením hotovosti na účet colných orgánov (ďalej len „colná zábezpeka“), poskytnutím záruky ručiteľom.

Podľa § 216 ods.2 citovaného zákona colná zábezpeka sa použije na úhradu cla, daní a iných platieb vyberaných pri dovoze, skladného, pokuty uloženej podľa tohto zákona

a nákladov konania, ak nie je colný dlh v lehotách určených týmto zákonom dobrovoľne splnený alebo ak s jej použitím na úhradu cla, daní a iných platieb uplynutím týchto lehôt deklarant vysloví súhlas. Prípadný prebytok colnej zábezpeky sa vráti deklarantovi.

Podľa § 220 ods. 1 zák.č. 180/1996 Z.z. každú sumu dovozného alebo vývozného cla, daní a iných platieb pri dovoze, **ktorá zodpovedá colnému dlhu** (ďalej len „**suma cla**“), musí colný orgán vymerať ihneď po oznámení všetkých údajov a predložení dokladov, ktoré sú potrebné na jeho vymeranie. Colný orgán zapíše sumu cla do svojich účtovných dokladov a písomne ju oznámi deklarantovi. Suma cla sa zaokrúhľuje na celé koruny nahor. Rovnako sa postupuje pri príslušenstve sumy cla, ak je predmetom samotného vymerania.

Podľa § 220 ods. 2 zák.č. 180/1996 Z.z. ak bol colný dlh zabezpečený, môže byť celková suma cla pri dovoze, ktorá sa vzťahuje na všetok tovar prepustený jednej osobe počas lehoty ustanovenej colným orgánom, ktorá nesmie presiahnuť 30 kalendárnych dní, zapísaná do účtovných dopadov jednotným zápisom ku koncu tejto lehoty. Tento zápis sa musí vykonať najneskôr do troch kalendárnych dní po uplynutí uvedenej lehoty.

Podľa § 239 ods. 1 zák.č. 180/1996 Z.z. ak colný orgán vráti sumu cla s výnimkou daní alebo odpustí sumu cla, ktorá nebola zaplatená, s výnimkou daní a úrok z omeškania v lehote splatnosti sumy cla, colný orgán nie je povinný úrok platiť.

Colný orgán však úrok zaplatí, ak rozhodnutie

- a) o vrátení sumy cla neralizoval do jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia,
- b) ktorým sa nepovoľuje vrátenie sumy cla, bolo po podaní odvolania vyhlásené za neplatné; úrok sa zaplatí odo dňa podania rozkladu.

Najvyšší súd ako súd odvolací sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 219 ods. 2 OSP). Colná zábezpeka nepatrí pod pojem clo. Vyplýva to z ustanovenia § 216 ods. 2 Colného zákona. Colný zákon nárok na úroky z omeškania zo zloženej colnej zábezpeky (§ 239 ods. 1 – 3 zák.č. 180/1996 Z.z.) neupravuje. Použitie analógie legis, t.j. priznať colnej zábezpeke právny režim cla, vo finančných vzťahoch štátu v neprospech štátneho rozpočtu nie je prípustné. Colná zábezpeka má charakter zabezpečovací a nie je platbou s uhradzovacím charakterom ako je clo, preto nárok na úroky z omeškania počas plnenia zabezpečovacej funkcie, z nej

nevzniká. Rovnako sa Najvyšší súd stotožnil aj so záverom krajského súdu, obsiahnutým v treťom odseku na strane 6 odôvodnenia rozsudku o tom, že pri analógii práva (analógia iuris) – v prípade, keď sa pri riešení určitého prípadu nenájde ani podobná právna norma, postupuje orgán aplikácie práva podľa právneho poriadku ako celku, podľa všeobecných princípov, ktoré platia pre celý systém platného práva, prípadne podľa princípov daného alebo príbuzného odvetvia práva. Prihliada pritom na zmysel, či účel zákona, na jeho ducha (ratio legis). Vo verejnom práve založiť existenciu finančno-právneho nároku voči orgánu štátnej správy analógiou iuris je vylúčené.

Zákon č.180/1996 Z.z. colný zákon neupravuje výslovne povinnosť colného úradu zaplatiť úrok z omeškania deklarantovi, ktorý zložil colnú zábezpeku a táto mu nebola vrátená. Odvolací súd sa nestotožnil v tomto prípade s argumentáciou predloženou odvolateľom a to z dôvodu, že *uvedená platba colnej zábezpeky má charakter zabezpečovací a nie je platbou s uhradzovacím charakterom*. Takouto sa stane až výslovným súhlasom deklaranta resp. vtedy, ak nebol colný dlh dobrovoľne splatený v lehotách stanovených citovaným zákonom. Odvolací súd ju nepovažuje za tzv. inú platbu pri dovoze (§ 216 ods. 2 citovaného zákona), keďže zo zákonnej definície použitia colnej zábezpeky vyplýva, ***že práve colná zábezpeka má byť použitá aj na úhradu iných platieb vyberaných pri dovoze a teda nemôže byť použitá, za predpokladu osvojenia si výkladu odvolateľa, že colná zábezpeka je inou platbou vyberanou pri dovoze, na úhradu jej samotnej.***

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu v tom, že colná zábezpeka je verejnou dávkou, ktorú štátny orgán vyberá za tovar pri prekročení štátnej hranice.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že prvostupňový súd správne vec posúdil. Odvolací súd zároveň nevylučuje za použitia systematického výkladu pojmov colná zábezpeka a úrok z omeškania s inými finančnými súvislosťami /najmä so zmenou charakteru uvedenej platby colnej zábezpeky následne potom, ako bolo zabezpečenie colného dlhu zmenené a to poskytnutím záruky ručiteľom/, iné právne nároky odvolateľa, a to s prihliadnutím na dispozičnú a koncentračnú zásadu, ktorými je súdny prieskum zákonnosti administratívnych rozhodnutí ovládaný.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky *potvrdil* napadnutý rozsudok Krajského súd v Banskej Bystrici.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože nemal v odvolacom konaní úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. januára 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková